

καὶ στὸ Μόναχο. — 'Αλήθεια' σῶς συσταίνων νὰ διαβάσῃς μιὲς συνέγευη τοῦ Δραγούμη γιὰ τὰ ἐδῶ, ποὺ τηλεγράφηκε στὸ Πραχτορεῖο τοῦ Χαβά στις 26 τοῦ περασμένου.

'Εδῶ ποὺ λέσ, στὸ διάστημα τοῦτο, ὑστερὸπον συνέδριο τῶν ὑποδιδικοκλων, εἶχαμε μιὰ μεσοαπεργία τῶν καρετζήδων καὶ ἀμαξάδων. Ο Βασιλιάς μας, θέλοντες νὰ λείψῃ ἐπὸ τὴν πρωτεύουσα τὶς μέρες τῶν ἔκλογών, ταξίδεψε στὴ Δῆλο, καὶ ἀπὸ καὶ στὴ Σύρα καὶ στὴν Τήνο, καὶ ὁ Διαδόχος ἔναβαλε τὸν ἔρχομύ του. Διοριστήκκει 10 καινούριοι καθηγηταὶ στὸ Πανεπιστήμιο, μὰ νὰ δοῦμε ποιοι καὶ πόσοι ἀπ' χύτους θὰ δεχτοῦνται τὸ διορισμό. 'Υπογράφηκε Β. Διάταγμα ποὺ καταργεῖ γιὰ τὸ χρόνου τὰ δύο στρατιωτικὰ σκολεῖα (Εὐελπίδων καὶ 'Υπαξιωματικῶν) καὶ κανονίζει τὴν ἕδρασην μιᾶς Πολεμικῆς Ἀκαδημίας. Βρίσκεται στὰ σκαριά μιὰ Χτηνικτικὴ Τράπεζα μὲ 20 ἑκατομμύρια χεράλαια — γερμανικὰ λένε. Καὶ ξανχύνεται λόγος πῶς ἡ Κυβερνήση θὰ παρατηθῇ μετὰ τὶς ἔκλογές, γιατὶ ἔτσι τὸ ἀπαιτοῦνταί οἱ δύο πολεμικοὶ ὑπουργοί, Ζορμπᾶς καὶ Μιχαήλης. Μάζωχτήκανε στὸ Υπουργεῖο τῶν Ἐσωτερικῶν 1720 δήλωσες, πλλιές καὶ νέες, γιὰ . . . μεταλλεῖα.

'Απὸ τὴν καλὴν μας γειτόνιτσην τὴν Τούρκην κακὰ χυτάρια πάλι. Πολὺ αἰσιόδοξος εἴμουνα στὸ ἄλλο γράμμα μαζι, καὶ εἶχε ἀδικο. Καὶ τὰ δύο γερμανικὰ θωρακωτά (τὸ «Φρεδερίκο Γουλιέλμο» καὶ τὸ «Βίσερπουργύ») τάχυόρασε τὴν Τούρκη γιὰ 20 ἑκατομμύρια φράγκα, καὶ κανονιοφόρες παράγγειλε, καὶ ἀλλα παζάρειν. Οἱ Νεότουρκοι κοιτεύουν νὰ καταφέρουνται τὸ Χαμίτη νὰ βάλουνται στὸ χέρι: τὰ 180 ἑκατομμύρια ποὺ ἔχει αὐτὸς τὶς γερμανικές τράπεζες, γιὰ νὰ φτεάξουνται στόλο τρομερό. Συφωνήθηκε καὶ τὸ δάνειο, στὸ Παρίσι, γιὰ πεντέμισι ἑκατομμύρια τούρκικες λίρες, μὲ βρίσκουνται δυτικολίες γιὰ τὴν παραδοχὴ του στὴ γαλλικὴ Μπόρσα. Καὶ τὸν ἐμπορικὸ πόλεμο ἐνάντια μας τοὺς βίστους συστηματικὰ ὠργανωμένο. Κι ὁ βεζίρης τοὺς ταξίδευε στὶς Εὐρωπαϊκὲς αὐλές περνώντας καὶ ἀπὸ τὸ Βουκουρέστι, ἐκλειστεὶ φάνεται συνεννόηση μὲ τὴ Ρουμανία — συνεννόηση ποὺ ἔκανε τὴ Βουλγαρία νὰ μαζεύῃ τὰ λουριά της. Γιατὶ αὐτὲς τὶς μέρες, ἀφοροῦντα βίσσαντα ποὺ τραβούνται οἱ χωριάτες τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὸν τούρκικο στρατό, ἀρχισε τὸ λιανοτύφερο ἀπὸ ἀντάρτικες συμμορίες, καὶ κονάκια κακήκανε, καὶ πρόσφρυγες πολλοὶ φύγουν στὴν Βουλγαρία γιὰ νὰ γλυτώσουνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους. Δὲν ἀκούγονται πιὰ οὗταις οἱ ἐπικνεστάτες: 'Αρβαντές, Δρεῦσοι καὶ Μπεντουΐνοι. Καὶ ἐνῷ τὸ Μακριθύοντι ἐτοιμάζεται νὰ προβιβαστῇ ἀπὸ ἡγεμονία σὲ βισίλειο, καὶ ἡ Ηλόη τοῦ στέλνει τὰ συχαρήκια της, ἀπὸ τέλλο μέρος φιλοκάνει τοὺς Σαμιώτες ἀποσταλμένους ποὺ πήγανε νὰ παραπονεθοῦν γιὰ τὴ Σάμο. Μὰ φάνεται πὼς εἶδε πιὰ δ Θεὸς τάδικο, καὶ οἱ Δυνάμεις ἀποφασίσκειν νὰ ξετάσουν τὶ τρέχει σὲ κείνο τὸ ἀμοιρό νησί. Νὰ δοῦμε τώρα, θὰ συγκινηθοῦνται μὲ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ζήτημα; 'Ο Πατριάρχης ἐτοιμάζει Μαύρη Βίβλο γιὰ τὴ συστηματικὴ καταδίωξη τοῦ ἐλληνικοῦ στοιχείου ἀπὸ

τότε ποὺ ἔγινε τὸ νεοτούρκικο Σύνταγμα. Κάλεσε τὴν 'Εθνοτυνέλεψη γιὰ τὴν 1 τοῦ Σεπτέμβρη, μὰ τὸ Τούρκικο Υπουργεῖο τοῦ ἐστρεψε πίσω τὸ ταχύρι του καὶ φοβέρισε νὰ μποδίσῃ ἀκόμα καὶ τὰ Διυτὶ Σώματα νὰ συνεδριάσουνται στὸ Πατριαρχεῖο. Δὲ δέχτηκε δ Τούρκος ὑπουργὸς οὗτε τὴν ἀναφορὰ που στείλανε τὴ Διυτὶ Σώματα. Μὰ τώρα τελευταῖται τὰ πράματα φάνεται μαλακώτερα, καὶ ἡ Συνέλεψη θὰ μαζωτῇ στὴν Πόλη, ἀπόνου κάτου τὸν ἴδιο καιρὸ ποὺ θέχουμε οἱ Ἑλλαδικοὶ ἔδω τὴ δική μας.

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Διάδοχοι τοῦ Κόντου, στὴν ἔδρα «τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων», πλάι στὸν κ. Μιστριώτη διοριστήκανε δυὸ νεοὶ καθηγητάδες: δ. κ. Ηέτρος Ν. Παπαγεωργίου, γυμνασιάρχης ὡς τὰ τώρα στὴ Θεσσαλονίκη καὶ «μέλος τῆς ἐπιτροπείας καὶ ταχτικὸς ἐργάτης τοῦ Λεξικοῦ τῆς λαλουμένης» (δηλαδὴ τῆς Δημοτικῆς), καὶ δ. κ. Αντρέας Ν. Σκιάδης, Φρούρος τῶν ἀρχαιοτήτων ὡς τὰ τώρα καὶ ἐρεστήχης γλωσσολόγος.

— Λοιπὸν ἔχουμε στὴν ἕδραν δέδα: "Εναν πρόμαχο τῆς καθαρεύουσας, ἔναν ἐπιστήμονα ποὺ δουλεύει ἀκούραστα γιὰ τὴν περισυλλογὴν τοῦ θησαυροῦ τῆς λαλουμένης" Εφημ. τῆς Κυβερνήσεως, Ηλαστ. Τεύχος Β' πέμπτη, δεκτὸς 15 Απριλίου 1910), καὶ εναν αρχαιολόγο ποὺ ἀρχίσε νὰ κηρύγγῃ πὼς ἡ δημοτικὴ είναι καὶ φιλολογικὴ γλώσσα (κοίτα παραπάνω στὸ «Ζήτημά μας»).

— Τὴν ἕδη μέρος ποὺ διοριστήκανε, τὸ «Ἀθήναιο» ἐπαιξε τὰ «Μαλλιά-Κευάρια», τὴν ἔξιτην κωμῳδία τοῦ φίλου κ. Ν. Λάσκαρη.

— Ο ὑπερδιαπρεπῆς Πατρινὸς δημοσιογράφος κ. Μ. Σακελλαρίου ἔγινε καινούρια βιομαδιάτικη φημερίδα μὲ τὸν τίτλο «Η Κραυγὴ τοῦ Ἐκπνεοντος 'Ἑλληνισμοῦ», καὶ ἡ «Ἀχρόπολη» τούτη καιρέττησε γράφοντας:

— Τὸ μῆκος τοῦ τίτλου ἐνθυμίζει Ρουμελιώτικο σπληνάντερο. Πῶς δὲ διελαλεῖται αὐτὸς ὁ τίτλος; 'Ως ἔννοια δὲ πλέον ἡ εἰδεχθέστατος.

— Κόβευνται εἰς θεατρικογράφοι μας νὰ μεταφράσουν τὴ γαλλικὴ(;) λέξη comédie, κι ἀλλος τὴ λέξι «δραματίου», ἀλλος ἀκομεντίον κι ἀλλος προσκαλεῖ τὸν κ. Λάσκαρη, νὰ ἐξελληνίσῃ... τὴν ἐλληνικὴ λέξη.

— «Ἐάν η μνήμη δὲν μένει ἀπατᾶ (si la mémoire ne nous trompe pas)» — σπως θὲ γράψειν στὰ κομμάτια τοὺς γρονιγρόματα — «έκεινος δ πτωγὸς Μένανδρος; (ce rauvre Ménandre), ποὺ ἔγραψε στὰ 300 π. Χ. δράματα οικογενειακὰ πολὺ συγχινητικά ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ κ. Τσοχόπουλου καὶ τοῦ κ. Βεντούπουλου, πρόλαβε, καὶ παίργοντας τὴ γαλλικὴ λέξη comédie τὰ βάρτιταις «κωμῳδίες».

— Διαδάσαμε σ' ἓνα χρονογράφημα «περὶ κρανίου δροιαζοντος πρὸς θεοφορύρητον καὶ τσοιμπανοπληθές Αττικὸν δάσσον». — Καημένοι Μαλλιάροι!

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ταρταρο, ἐδῶ, 'Η Μύρρα καὶ ποιητὴ σου είναι φυσικὰ ἡ Μύρρα· μά, βλέπετε, γιὰ νὰ δεῖξης πὼς ξέρεις καλὰ ξένες γλώσσες, κάγεις πὼς; ξεχνᾶς τὰ ἐλληνικά. — κ. Σπ. Α. ἐδῶ. Σὲ νοιώσαμε! ἀλλοῦ τὰ θεατρικά σου κόλπα. Γιὰ τέτοιες ωτόδεσες, μονάχα οἱ σοφοὶ θεατρικογράφοι τῶν ἐφημερίδων είναι ἀρρόδοτοι. 'Εμεῖς δὲν ἀνακατεύμαστε. — κ. Θεμ. Μπαγ. στοὺς 'Α. Σαοάντα καὶ κ. Γ. Υπερ. στὴ Σμύρνη. Λάβαμε τὴ συντροφὴ τοῦ 1910 κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Δ.Σ. στὴν Ιδαίην 'Η «Γρατα Ζωή», τοῦ λέσ, είναι ετεντο littéraire d' art et de critique, ξεχει διανοιαὶ (διχι ἀλατήρια, σὰν τὸ «Νουμέα»), καὶ τῆς τὰ εσδόμαστε. 'Ο κ. Μποτσαράκος ἐδῶ, ξεχει μιὰ φίνα μπογιά ποὺ τοὺς γέρους στὴ στιγμὴ τοὺς κάνει νέους.